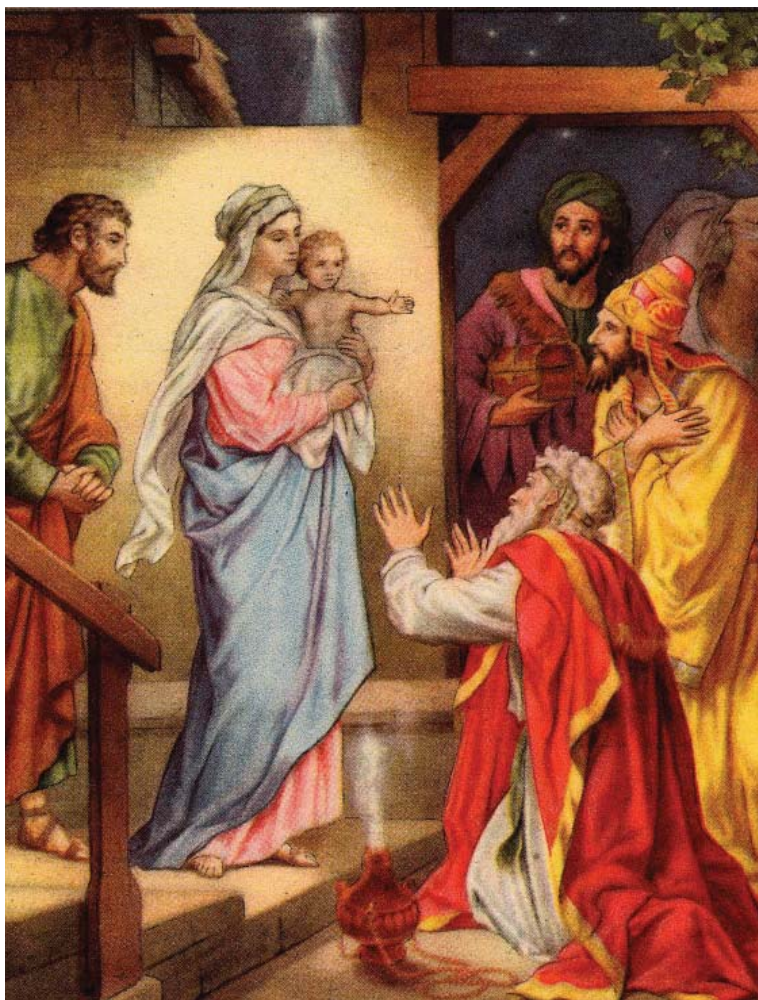

*„Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

NĂSTEREA DOMNULUI ISUS CRISTOS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății

„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVIII Nr. 12 (216) decembrie 2011

Biserica și Crăciunul

Papa Ioan al XXIII-lea spunea: „*Eu aparțin unei Biserici care este vie și tânără și care își continuă fără frică lucrarea în viitor*”, iar Papa Benedict al XVI-lea preia și susține afirmația: „*Pot să spun acest lucru cu bucurie*” (Joseph Cardinal Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea, „Dumnezeu și lumea” - A crede și a trăi în epoca noastră -, O convorbire cu Peter Seewald, Ed. Sapientia, Iași, 2009, p. 526).

Biserica trăiește și va trăi mereu din „*entuziasmul inițial al Spiritului Sfânt, din contactul direct cu ziua de Rusali*”. De două mii de ani Biserica vestește instaurarea în mijlocul tuturor neamurilor a Împărăției lui Dumnezeu inaugurată de Isus Cristos. De două mii de ani, ne amintește Papa Benedict al XVI-lea, la marea Sărbătoare a Nașterii Domnului, Biserica spune oamenilor că Isus vine în lume, „*nu ca să ne pricinuiască greutate, ci vine să le poarte împreună cu noi*”. Nu ne ia povara de a fi oameni „*însă noi nu o mai ducem singuri, El împărțind greutatea cu noi*”.

Prin Biserică Cuvântul lui Dumnezeu ajunge la noi, prin Biserică știm că cel mai important moment al istoriei s-a petrecut la Betleem, când Dumnezeu a contrapus orgoliului omenesc, acela de a vrea omul însuși să se facă Dumnezeu, IUBIREA; se face mic copil, coboară la condiția umană „*pentru a-l aduce din nou pe omul cel înfumurat la dreapta măsură*”.

La ieslea de la Betleem au fost chemați mai întâi păstorii, cei ce știu „*că au nevoie de apropierea mântuitoare a lui Dumnezeu*”, apoi magii, înțelepții păgâni din Orient, care semnifică dinamismul Bisericii.

Toate mesajele pe care Isus, născut în ieslea umilă din Betleem, ni le-a transmis, au fost și sunt o provocare pentru omul tuturor timpurilor, și al celui de azi, înstrăinat de sacru, pierdut în spațiul rece al tehnicii și al calculelor inutile. Aceste mesaje reprezintă mari exigențe: mesajul iubirii divine și al apropielii, al Crucii și al Învierii, al Euharistiei. Toate, inclusiv pacea pe care o aduce Isus Cristos „*ne smulge din comoditate*”, căci adevărata pace are un caracter luptător; la adevăr se ajunge adesea prin suferință până la martiriu, dacă nu se acceptă minciuna. Episcopii greco-catolici au mărturisit prin martiriu credința și fidelitatea față de Biserica lui Cristos: „*Cred într-Una, Sfântă, Catolică și Apostolică Biserică*”, le-a fost răspunsul la orice presiuni și amenințări. Ani de-a rândul au trăit bucuria Crăciunului în celule reci ale temnițelor.

Să ne întoarcem la umiliința dumnezeiască din Noaptea Noptilor, ca să trăim bucuria Crăciunului în spațiul credinței, împreună cu Biserica noastră și cu păstorii ei, ca să nu cădem în capcana de a sărbători un Crăciun decreștinat, tendință tot mai frecventă azi.

„Sărbători sfinte, pline de har și credință!”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

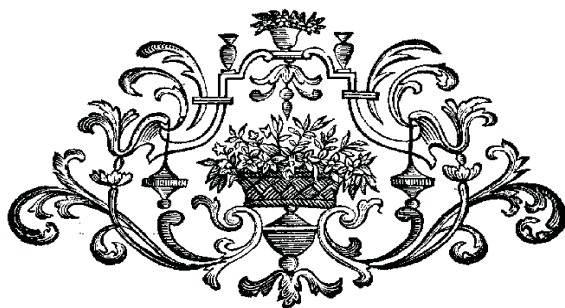
Despre rugăciune

Rugăciunea este drumul pe care Domnul nostru ne trimite darurile Sale, ne însoțește în trebuințele noastre și ne îmbogățește cu bunurile Sale. Unii dintre sfinți spun că rugăciunea este un lanț de aur, care coboară de la Cer la pământ, iar noi tot prin el ne înălțăm către Dumnezeu. Se poate spune că este scara lui Iacob, care atinge pământul și Cerul și pe care se coboară neîncetat îngerii pentru a duce cererile noastre la Dumnezeu și a ne aduce binecuvântările Lui. Sfântul Augustin numește rugăciunea „cheia Cerului”.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Crăciun lăuntric.....	4	Colind.....	12
Emanuel.....	5	Cristos se naște.....	14
Meditație de Crăciun.....	7	Papa Ioan Paul II.....	16
Ce transformă seara zilei de 24 decembrie în sărbătoare?....	8	Anul credinței.....	20

Crăciun lăuntric

„Ieslele adevărate sunt în inima noastră”

Undeva departe, într-o țară cu oameni care nu-l cunosc pe Isus, un necunoscut bate la ușa casei misionarului.

- „Față palidă, Medic al sufletelor, zise necunoscutul, vorbește-mi despre Dumnezeuul vostru. Inima mi-a spus de mult că nu mă închin celui adevărat. Zeii noștri sunt neputincioși, sunt mizerabili ca noi. Nu ne pot ridica din tina vieții noastre. Vorbește-mi despre Dumnezeuul tău.

Și necunoscutul ascultă cuvântul Preotului.

- „Era noapte ca acum, și e mult de-atunci începu Misionarul calm și pierdut cu privirea în văzduhuri cu îngeri. Era noapte. O Mamă curată, prin Spiritul Marelui Dumnezeu a născut pe cel Nenăscut.

O peșteră l-a adăpostit. Păstorii săraci au venit să i se închine mai întâi pe pământ. Ei au fost cei dintâi oaspeți ai Marelui Venit.

Oamenii nu au mai știut să trăiască ca oameni. El a venit să trăiască omenește ca să ne învețe să fim oameni.

Oamenii nu știau să-și poarte sărăcia și necazul. El a venit și-a îmbrăcat și pe una și pe alta ca să ne-nvețe cum să le purtăm.

Oamenii nu știau să-și poarte durerile. El ne-a învățat

binecuvântările suferinței, suferind alături de noi.

Oamenii se pierdeau în mrejele vieții. El ne-a învățat care sunt deșertăciunile vieții, de care să ne ferim.

Oamenii nu știau folosi inima. Se urau, se invidiau, se răzbunau. El ne-a arătat comorile inimii.

Oamenii nu știau trăi cu sufletul, chip al Lui. El ne-a arătat că fiul omului trebuie să ajungă Fiul lui Dumnezeu.

El este Atotputernicie plină de bunătate, de Milă, Măreție plină de farmec.

De-atunci nu ne ,ai temem de Dumnezeu. S-a făcut copil născut în iesle, Inimă fără de care nu putem trăi...”

Necunoscutul își plecă capul mai aproape de pământ, ca lacrimile lui să nu facă zgomot căzând. Punctul inima lui s-a făcut Viflaim. Crăciunul s-a zămislit în inima lui.

Episcop Ioan SUCIU

Emanuel

„Iată Fecioara în pântece va lua și va naște fiu, și numele lui Emanuel, ce se tâlcuiește cu noi este Dumnezeu” (Mt.1,23).

În această zi sfântă, plină de duiosia Crăciunului, Cristos coboară pe pământ pentru a ne înălța pe noi până la Ceruri, aproape de Dumnezeu.

În această sfântă zi a păcii, a bunei înțelegeri între oamenii de bunăvoie, să iertăm tuturor toate, să-L preamărim pe Cristos și să-L întâmpinăm. El vine să ne înalțe pe noi, vine din iubire, cum spune Sf. Maxim Mărturisitorul (580-662): *„Unde este iubire, acolo încetează frica”*.

Am citit nu de mult cartea *„Puterea iertării”* a lui A. Duplex, în care, între altele, autorul scrie; *„Doamne, nu măsură suferința mea cu măsura dreptății tale. Aceasta să fie depusă la picioarele Tale, Doamne, pentru iertarea păcatelor, răscumpărarea justiției, ca binele să fie socotit, iar răul iertat”*.

Pace și iubire într-o lume răzvrătită, în care Isus a venit să întemeieze împărăția păcii, a iertării. Cum? Are o armată puternică? A purtat război supunând pe cei cinstiți pentru cei slabi? A lăsat morți pe câmpul de luptă, cum zilnic vedem pe micile ecrane?

Frate al meu, nu părăsi staulul în care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește mai elocvent decât Cicero (106 î.cr.-43 d. Cr.) și decât limbajul

armonios al îngerilor. A venit în lume pentru pace, înarmat cu blândețea, bunătatea, cu iubirea dezinteresată. De atunci, de la venirea blândului Emanuel, nu încetează să facă pace, înțelegere între oameni și popoarele învrăbite. Lipsește însă dorința de a folosi și mijloacele indicate de învățătura Celui născut în iesle (primul amvon al lui Isus, ultimul fiind crucea). Suflul omului are nevoie de această pace și de roadele ei: cei ce muncesc zi și noapte pentru câștigarea pâinii pentru familii, toți au nevoie de pace în familiile lor, copiii au nevoie pentru a-și împlini menirea și rostul vieții lor, adulții

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

pentru a-și împlini multele datorii ale vieții.

Vom avea pace dacă vom răstigni în sufletul nostru ura, neînțelegerea, dacă vom izgoni din sufletele noastre lenevia, pozițiile înalte în societate și vom sădi în locul lor dragostea față de Dumnezeu și aproapele.

Carol al IX-lea al Franței l-a întrebat pe Torquato Tasso (1544-1585), celebrul poet italian care a scris nu mai puțin celebra epopee „*Ierusalimul eliberat*”, cine este după părerea lui cel mai fericit om.

- Dumnezeu, i-a răspuns scriitorul

- Bine, dar printre oameni?

- Acel ce seamănă mai mult cu Dumnezeu.

- Înțeleg. Dar ce ne face asemenea cu Dumnezeu? Forța? Puterea? Înțelepciunea? Întrebă Regele.

- Nu, răspunse Tasso, este practicarea virtuților.

Prin nașterea lui Isus în Betleemul iudeu, Dumnezeu s-a făcut om ca să ne facă pe noi asemenea Lui.

Azi, tineretul nostru în loc să se apropie de Dumnezeu, își irosește viața în dezmăț, e un adevărat coșmar. În loc ca tinerii să fie lumină pentru cei din jur, sunt o permanentă groază pentru cei ce-i iubesc și-și

pun în ei speranța.

Un împărat roman avea un cerb la care ținea mult. Pentru a fi sigur că nimeni nu-i va voi răul, acesta i-a legat un lăntșor de aur cu inscripția: „*Noli me tangere, Jesus Christi sum*” (Nu mă atinge, sunt al lui Isus).

La cumpăna dintre ani, anul care vine e rezervat în promisiuni. Să ne deschidem sufletul spre ieslea Betleemului. Isus să fie modelul nostru. E necesar să nu uităm ce este pentru noi Crăciunul: nu brazi împodobiți, lumânări aprinse, miros de cozonaci și mere coapte. Crăciunul este spiritul dulce al prieteniei, sufletul curat al prieteniei, sufletul mamei, al părinților, al tuturor celor dragi.

Crăciunul este bunătate, speranța renăscută, înțelegerea între oameni.

Mântuitorul a venit să aducă pacea Sa tuturor celor ce-și deschid inimile către El și aproapele.

Fie ca acest Crăciun să rămână în sufletele noastre simbolul nașterii lui Isus în sufletele tuturor, să ne umple inimile de bucurie sfântă.

Dumnezeu să reverse peste noi toți lumina Feței Sale și să umple cu fericire sufletele noastre.

De la Dumnezeu, binecuvântarea Lui peste toți.

Pr. Ioan ERDELI

Meditație de Crăciun

Zilele trec, parcă, mai repede decât în urmă cu câțiva zeci de ani. În vremea copilăriei noastre, de exemplu, totul era plin de sens, de farmec. Bucuriile erau mai intense, țineau mai mult, trăindu-le, te îplineai. Exista satisfacția și mulțumirea în sine că trăiești. Acest lucru era posibil pentru că orizontul existențial uman de atunci își avea ancorate rădăcinile în propriul său izvor divin, imaculat, încă nealterat, singurul generator de perspective liniștitoare. Acum totul este schimbat. Avalanșa informațională care s-a năpustit asupra lumii contemporane a bulversat însăși firea umană care a pierdut noțiunea lucrului prioritar pentru viață. Incluși, fără voia lor, de cele mai multe ori, într-un imperiu concurențial fără noimă, unii oameni mai apucă să constate, din când în când, că se găsesc în fața unor valori denaturate, că le lipsesc modelele în viață și, din fercire, se doresc a porni în căutarea acestora.

Deasupra acestui spectru spiritual dezolant care a luat în stăpânire viața în prezent, dominată de o etică lipsită de orice discernământ la nivelul întregii omeniri, vizibil tributară instinctelor animalice, primare, singurul lucru care a rămas neschimbat este mesajul dumnezeiesc condensat în glasurile îngerești care încep să se audă din înaltul Cerului - „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună voie*...”. Este vestea că Dumnezeu ne vrea mai activi în preajma Fiului Său pe care L-a trimis să mântuiască lumea adâncită „*în latura*

și în umbra morții...”, Vremea intrării în consonanță cu bucuria prilejuită de darul ceresc prin intermediul colinzilor se vrea a fi receptată, însă, altfel de până acum. Condițiile în care Dumnezeirea și-a făcut, în mod văzut, apariția pe pământ, în persoana Pruncului Sfânt, se vor însușite și transformate într-un amvon personal tridimensional, concretizat în raportul nostru cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu semenii noștri. Trebuie să vorbim mai mult despre Dumnezeu, până când ne vom învrednici a gusta din asemănarea cu El, transpusă, ulterior, în relația dintre noi și cei din preajma noastră. Nimeni nu se poate scuza că nu poate dărui semenului ceva din avutul său, oricât ar fi de sărac. Dacă dispune de liniștea sufletească și știe să o împărtășească sincer, a făcut cel mai trainic cadou. Acesta nu poate fi substituit cu nimic.

Așadar, Sărbătorirea Crăciunului în acest an trebuie privită ca oază pentru declanșarea unor reflecții în sensul prezentat mai sus. Intrând în comuniune mai profundă cu Dumnezeu prin abținerea din perioada Postului, urmată de împărtășirea cu Trupul și Sângele Fiului Său, timpul se va umple de sens, ne vom regăsi pe noi înșine și rostul nostru în viață. Gustând din bucuria reală a spiritualității Sărbătorii, vom primi cu efect în suflet cântarea „*Cristos se naște, măriți-L...*” și-L vom privi ca *Lumină a lumii*, dispuși, oricând, să-I mărturisim Dumnezeirea prin cuvânt și faptă, deopotrivă.

Pr. Vasile GOJE

CE TRANSFORMĂ SEARA ZILEI DE 24 DECEMBRIE ÎN SĂRBĂTOARE?

Azi se vorbește intens și pătimas despre "lumea arabă", despre Islam. Printr-o misterioasă legătură cu anotimpurile, "primăvara arabă" riscă să se transformă încet într-o "iarnă arabă". Tot mai des europenii și arabii subliniază diferențele dintre lumea creștină și lumea musulmană, tot mai des vedem acțiuni de radicalizare a pozițiilor celor ce "apără principiile fundamentale" ale religiilor proprii.

Crăciunul se apropie. Pentru musulmani va fi o dată dintr-un calendar acceptat fără entuziasm, pentru o parte dintre locuitorii emisferei nordice va fi a treia zi după solstițiul de iarnă, iar pentru creștini va fi Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului. În acest context a apărut amintirea stăruitoare a sărbătoririi primului meu Crăciun în lumea musulmană, la Constantin, în Algeria.

La Universitatea din Constantine la care lucram, sărbătorile creștine și musulmane erau "sărbători", administrația și populația le accepta voios deoarece în acest fel creștea numărul zilelor libere. La acea dată lumea musulmană algeriană era încă relativ tolerantă. Colegii francezi m-au anunțat că în seara de 24 decembrie, la Catedrala Sacre Coeur va avea loc sărbătorirea Crăciunului și mă invitau insistent să fiu alături de ei. Am acceptat pentru că mă simțeam la o distanță confortabilă de ochiul vigilent al

Partidului și al Securității. Eram în 24 decembrie 1974.

Deși nu era zăpadă, clădirea Catedralei era atât de rece, încât organizatorii serbării au separat cu niște panouri, în apropierea altarului, un spațiu pe care l-au "făcut agreabil", arzând alcool pentru mașinile de gătit în vase uriașe umplute cu nisip și pietriș.

Preotul ne-a dat binecuvântarea, s-au rostit rugăciuni, după care a urmat o mică serbare cu colinde de Crăciun cântate în diverse limbi. Cred că cea mai reușită colindă a fost universala *Stille Nacht (Douce Nuit, Silent Night)*, pe care fiecare cooperant a cântat-o în limba lui, sau în limba pe care o cunoștea cel mai bine. În acel moment adunarea eterogenă a cooperanților și a celor câțiva localnici catolici s-a transformat într-un cor adevărat, iar colinda a umplut triumfătoare toată biserica, neținând cont de paravanele din jurul nostru.

S-a trecut la tratația adusă de fiecare: prăjituri, vin, sucuri. După un timp, nu am nici o idee cât anume, o voce masculină clară, melodioasă, tristă, a început un cântec (colindă) în arabă. Nu era ca vocea unui muezin, dar melodia avea tonalități orientale, musulmane, clare. Toți am amuțit, iar când vocea aceea a încetat să mai cânte, tăcerea s-a mai prelungit un

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

pic. Nimeni nu îndrăznea să destrame farmecul acelei tânguiri melodioase, o colindă ce povestea Nașterea Mântuitorului. Limba în care a cântat credinciosul catolic arab ne era străină, dar comuniunea cu el a venit pe alte căi decât cele ligvistice. Liantul era Pruncul pe care îl slăveam toți.

După 34 de ani, dacă mă gândesc la seara de Crăciun din Catedrala Sacre Coeur din Constantin, Stille Nacht și melodia arabă mă plonjează într-o lume în care emoția m-a gătuît, iar singurătatea mea a devenit suportabilă. Acolo, în biserică, deși eram străini, nu ne cunoșteam toți, am fost uniți de ceea ce pentru noi toți reprezenta Crăciunul, Nașterea Pruncului. În logica de azi a lucrurilor, Catedrala Sacre Coeur a fost transformată în moscheea Independenței. Comunitatea catolică din Constantin numără cam 200 – 300 de fidei, majoritatea studenți africani care frecventează Universitatea în care am petrecut câțiva ani ca dascăl. Biserica fostei Școli confesionale Le Bon Pasteur joacă azi rolul de catedrală a diecezei Constantin – Hyppone (Annaba). Se menține această denumire deoarece Sfântul Augustin a fost episcop de Hyppone.

Anul trecut am primit de Crăciun o fotografie de la un prieten din Africa de Sud. Era la plajă, iar Oceanul indian părea suficient de prietenos pentru cei ce făceau baie. Primul gând care s-a strecurat alături de personajele

din fotografie a fost nedumerirea asupra modului de a recepta la umbra unui palmier povestirea Nașterii Mântuitorului într-o iesle, pe o vreme friguroasă, neprietenoasă.

Anul acesta noi vom sărbători Crăciunul în familie, dar vom alerga prin oraș să cumpărăm cele necesare pentru prăjiturile de Crăciun, pentru oala de sarmale, pentru. Este aproape sigur că încărcăți cu cumpărături nu vom călca pragul unei biserici, fie ea ortodoxă sau catolică. Și nici nu cred că lista de cumpărături va avea o legătură cu colinda sau meditația care ar trebui să ne însoțească în perioada Adventului.

Deci: nici în mijlocul musulmanilor, nici lângă, sau sub, Tropicul Capricornului mediul nu este favorabil meditației asupra esenței Crăciunului. Mă tem că nici în țările în care bradul marca odinioară venirea Crăciunului, nu se va medita prea mult la venirea Mântuitorului. Mai curând se vor face calcule ecologice cu risipa de lemn și se va calcula în număr de pagini scrise cu porcării care este echivalentul fiecărui brad tăiat și împodobit.

Cei de vârsta mea pot să se gândească la copilăria în care venirea Crăciunului era și o preocupare spirituală întinsă pe durata Postului Mic. Ce s-a schimbat? Știu că s-au schimbat multe, dar ce anume s-a schimbat în sufletul nostru, acolo unde, teoretic, nu se poate intra nici cu Kalașnikovul, nici cu punga de la Supermarket? Mi

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Les témoignages d'affection, de sympathie, de prière fervente affluent à Fournaudin. Nombreux sont ceux qui souhaitent participer à la continuation de son œuvre. Otilia Balas écrit en français, dans sa revue „*Calea desăvârșirii*”: „Il avait le don de percevoir le sens profond des choses; il a compris qu'il devait être des nôtres et qu'il devait nous donner confiance en la victoire de la vérité et de la justice. Il manifestait tant d'allégresse, de confiance et de joie qu'il nous laissait l'impression d'un homme en parfaite sante. C'est pourquoi la nouvelle de son „grand départ” nous laisse incrédules. Nous n'avons pas eu le temps de lui dire que ses efforts n'avaient pas été en vains”. Jacques Chevalier conclut: „Les circonstances exceptionnelles de sa mort permettent de dire que François a été rappelé à Dieu, dans le sens le plus fort du terme”.

Pour moi, pour nos enfants, le choc est rude. Savoir que François a eu une mort exceptionnelle, qu'il était tant aimé avec tant d'ardeur est solide. Il faut continuer. À l'assemblée générale du mois de mars 1996, je prends, en collaboration avec Jacques Chevailer. Jean Claude et Janine Mahieu assurent la responsabilité de l'enseignement à Oradea. Micheline Rambaud réorganise le secrétariat.

Comme François le souhaitait, nous décidons de mettre en relief les liens de profonde amitié réciproque qui nous unissent à l'Église Gréco-Catholique, au lieu et place de l'aide très modeste que notre association peut lui apporter matériellement, supprimant ainsi toute connotation d'assistant. D'où la nouvelle appellation: „**Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie**” (va urma)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Mărturiile de afecțiune, de simpatie, de rugăciune ferventă curgeau la Fournaudin. Sunt numeroși cei care doreau să participe la continuarea operei sale. Otilia Bălaș a scris în *„Calea desăvârșirii”*, revista sa: *„Avea darul de a percepe sensul profund al lucrurilor; a înțeles că trebuia să fie cu noi, că trebuia să ne dea încredere în victoria adevărului și a dreptății. Manifesta atâta veselie, încredere și bucurie, încât ne-a lăsat impresia unui om perfect sănătos. Astfel, la „marea sa plecare”, noi am rămas cu totul descumpăniți. Nu am avut timp să-i spunem că eforturile sale nu erau zadarnice.”*

Jacques Chevalier concluziona: *„Împrejurările excepționale ale morții sale, îmi permit să afirm că Francois a fost chemat la Dumnezeu, în sensul cel mai bun al cuvântului”*.

Pentru mine, pentru copiii și nepoții noștri șocul este dur. A ști că Francois avut o moarte excepțională, că era atât de iubit și apreciat, este însă reconfortant, dar plecarea lui ne-a lăsat pe toți orfani și îndurerați.

În acest timp Asociația pe care a iubit-o cu atâta ardoare este puternică. Trebuie continuată. La ansamblul general din martie 1996, am preluat președinția în colaborare cu Jacques Chevalier. Jean-Claude și Janine Mahieu asigurau responsabilitatea învățământului la Oradea. Micheline Rambaud reorganiza secretariatul. Alți voluntari se ofereau pentru a continua caseria și secretariatul.

Așa cum a dorit Francois, noi am decis să punem în relief prietenia reciprocă care ne unea cu Biserica Greco-Catholică. În loc de ajutorul foarte modest pe care Asociația îl putea aduce, înlăturând toate conotațiile ajutorului, am dat un nou nume: **„Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”** (va urma)

(urmare din pag. 9)

se va spune că am evoluat și acesta este prețul progresului! Se numește progres acela care te sărăcește spiritual? Traseul nostru spiritual este descifrabil numai în raport cu niște repere. Primii navigatori nu se îndepărtau prea mult de țărmul pe care trebuiau să-l vadă mereu ca să se poată orienta! Au îndrăznit doar în momentul în care busola a făcut ca "reperul țărmului" să nu mai fie obligatoriu pentru orientare. Deci, în lumea noastră actuală s-au schimbat reperele, ele au devenit din ce în ce mai mult repere seculare...

Știu că nimeni nu poate fi convins prin vorbe sau texte dacă nu este atras de subiectul discuției. Dacă lipsește instrumentul de cântărire a argumentelor, toate argumentele pot trăi într-un fel de egalitarism democratic. Iar dacă toate argumentele sunt egale ca pondere, ar trebui ca și oamenii să fie egali în raport cu deciziile care se iau, fiecare să aibă dreptul inalienabil de a impune decizia lui, care este "singura decizie bună". Desigur, acesta este un scenariu care duce la catastrofă. Cel puțin formal, teoretic, societatea are nevoie de o tablă de valori care trebuie respectată, care ierarhizează importanța lucrurilor și a faptelor.

Ar fi frumos ca tabla noastră de valori să pună un preț "bun" bunurilor spirituale. Atunci Pruncul lipsit de putere ar putea fi văzut ca Salvatorul, Mântuitorul nostru.

Ioan SORAN

Colind

Vasile Voiculescu

Din mii de falnice regine
Ce stăpâneau peste pământ
A fost aleasă o fecioară
Să întrupeze Duhul Sfânt

Sfioasă, blândă și cuminte,
O biată fată din popor
A zămislit, necunoscută,
Pe marele Mântuitor.

Și-n ieslea umedului staul
Pe-un braț de paie s-a născut
Acel ce-avea puteri să frângă
Păcatul greu de la-nceput.

Lăsând deoparte împărații
Cei plini de oști și slujitori,
Întreaga Domnului mărire
S-a coborât printre păstori.

El, Mesia Izbăvitorul,
Trimisul Tatălui din Cer,
S-a ridicat sub ocrotirea
Și-n casa unui biet dulgher.

Căci harul pururi se revarsă
E cel sărac, cinstit și bun.
Fiți gata să primiți pe Domnul
În ziua Sfântului Crăciun.

Pr. Ioan Georgescu, „*Poeți în rugăciune*”, Ed. buna Vestire, Blaj,
2005, p.211.

*DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI ȘI DE ANUL NOU DORIM
PSS VIRGIL BERCEA, PREOȚILOR, ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,
PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR*

**SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE
ȘI
LA MULȚI ANI!**

CRISTOS SE NAȘTE

Cristos se naște. Da „Cristos se naște” și nu „Cristos s-a născut”, deoarece Nașterea Domnului Isus este nu numai unică, dar din punct de vedere spiritual este și continuă, pentru că Biserica Fecioară îl naște permanent pe Cristos prin învățătura ei curată, care este Evanghelia, și în acest fel, Cuvântul să poată lua trup în copiii ei. Întreaga creștinătate sărbătorește în fiecare an Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. Dar la slujba care se oficiază, cu prilejul acestei mari Sărbători, printre altele, se spune „Cristos se naște”, pentru că Nașterea Sa nu a fost odată pentru totdeauna, ci ea este într-o continuă actualizare, așa cum continuă este prezența Lui, prin Sfânta Euharistie, alături de noi și de urmașii, urmașilor noștri, în veci.

Întruparea continuă a lui Cristos are loc în Biserică. În acest sens, Biserica este un profund mister de credință și mântuire și participă la tensiunea puternică dintre sfințenia dumnezeiască și eșecul uman determinat de păcat și nestatornicie. Nu numai în jurul, ci chiar în sânul Bisericii, sau în fiecare din credincioși, se dă o luptă dramatică dintre divin și uman, dintre sfințenie și păcat, dintre mântuire și fatalitate. Mântuirea și sfințenia omenirii este programul obligatoriu pe care Cristos l-a încredințat Bisericii Sale pentru drum. După modul și disponibilitatea cu care își transmite în viața această

misiune divină se poate măsura starea ei la un moment dat în istorie. Numai continuând lucrarea mântuitoare a lui Cristos prin cuvântul și sacramentul Său se poate înfăptui pătrunderea și aducerea lumii la El.

Această mare Sărbătoare a creștinătății este deci nu numai o aniversare a Nașterii Mântuitorului, ci și o *actualizare și o reînnoire* a acestui eveniment, care are menirea să aducă mereu o primenire a inimilor, a cugetelor și simțirilor, dar mai ales a sufletelor noastre; de aceea noi mărim pe Cristos născut în ieslea săracă din Betleem.

Așa cum fiecare zi începe cu răsăritul soarelui, tot așa și mântuirea neamului omenesc începe cu Nașterea lui Isus. Isus este soarele mântuirii, El strălucește pretutindeni și alungă umbra și întunerecul morții veșnice cauzate de păcat, deschizând calea către adevărata fericire veșnică. „*Iată de acum nu mai ești rob ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu, prin Isus Cristos*” (Gl.4.7). Dar dacă fiecare zi începe cu răsăritul, tot așa fiecare zi sfârșește cu asfințitul. Isus, Soarele dreptății și Lumina lumii, a răsărit și se menține pe bolta cerească a mântuirii noastre atâta timp cât va exista neamul omenesc. „*Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” (Mt. 28.20).

Cristos din Ceruri. Isus Cristos,
(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

fiind unicul Fiu al Dumnezeului preaînalt, S-a pogorât din Ceruri și S-a întrupat, „chipul robului luând”, pentru ca să restabilească legătura dintre Dumnezeu și om, dintre Cer și Pământ, legătură întreruptă ca urmare a păcatului adamic. Dumnezeu s-a făcut om în Isus Cristos pentru a reuni omenirea cu sine și a-i fi aproape.

Însă venirea lui Isus în lume nu a fost un eveniment întâmplător, ci „*la plinirea vremii*”, atunci când omenirea era pregătită să întâmpine pe Mesia. Mesajul mesianic se degajă din aproape toate scrierile Vechiului Testament. Astfel, Geneza (49.10) ne vorbește despre sceptrul și toiagul care nu se vor depărta de la Iuda „*până va veni Șilo*” (adică Mesia). „*Și de El vor asculta popoarele*”. Acest mesaj este accentuat mai cu seamă în prorocii. „*Iată, fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel*” (Is. 7.14). „*...Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El*” (In. 3.17). Dar cel mai mare dintre proorocii Vechiului Testament, Ioan Botezătorul, a pregătit calea venirii lui Isus în lume și a chemat lumea la pocăință. „*Iată trimit înaintea feței Tale pe solul meu care Îți va pregăti calea Glasul celui care strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările*” (Mc.1.2).

„*Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălăsluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia - Născut din Tatăl plin de har și de adevăr*” (In. 1,14).

Să întâmpinăm venirea din Ceruri a Mântuitorului nostru așa cum se cuvine ca a unui Împărat al mării.

Cristos pe pământ. Isus nu numai că a luat „*chipul robului*”, dar a parcurs toate etapele vieții: naștere, existență, moarte, asemenea oricărui muritor. El S-a asemănat întru toate omului, în afară de păcat. Este Dumnezeu și om. A venit să ridice pe om din robia păcatului strămoșesc și să-l facă „*Fiu*” și „*moștenitor a lui Dumnezeu*”.

Înainte de nașterea lui Isus, din porunca lui Ptolemeu al II – lea (285-247), regele Egiptului, a fost tradus Vechiul Testament din limba ebraică în limba greacă. Această traducere este cunoscută în istorie sub numele de „*Septuaginta*”. Legenda transmisă nouă de Scrisoarea lui Aristeas și de Philon din Alexandria spune că această traducere este opera comună a 72 de înțelepți evrei, aleși, câte 6 din fiecare din cele 12 seminții ale lui Israel, și s-a realizat în Alexandria timp de 72 de zile. Între acești înțelepți s-a numărat și Simeon. Când Simeon a ajuns cu traducerea la cuvintele profetului Isaia: „*Iată fecioara va lua în pântece și va naște fiu*” (7.14), s-a îndoit gândind că nu este cu puțință ca o fecioară să poată naște. A vrut să șteargă, din textul traducerii, aceste cuvinte, însă un înger al Domnului l-a oprit și i-a zis să nu fie necredincios. „*Și lui i se vestise de către Spiritul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Cristosul Domnului*” (Lc. 2,26). Dând

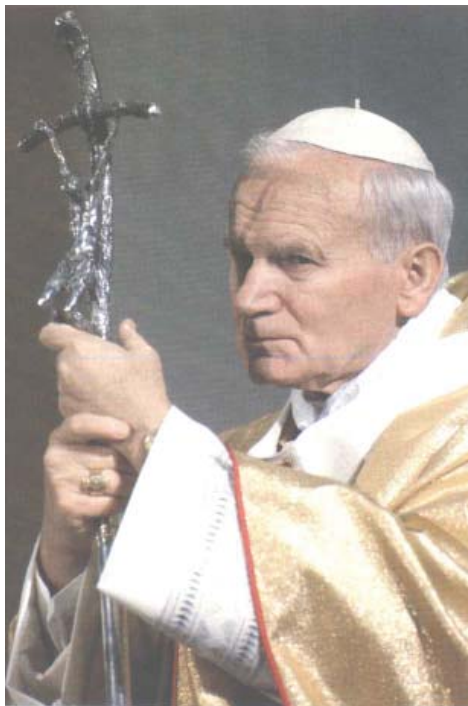
(continuare în pag. 19)

Papa Ioan Paul al II-lea, un Papă al certitudinii

„Papa Ioan Paul al II-lea a fost marele mărturisitor creștin al ultimului sfert al secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea. El a adus Papalității un mănunchi de talente proprii, personale, extraordinare. Dar talentele sale nu explică nici omul, nici impactul său. Totul devine clar când ne reamintim că Ioan Paul al II-lea a fost un discipol creștin convins, profund, radical. Pasiunea sa, ca discipol, este cea care l-a făcut cel mai influent om al timpului său. Fie ca această pasiune să continue în viețile fără număr ale altora, cu consecințe imposibil de spus, până departe în viitor..” George Weigel, „Martor al speranței”

La moartea Papei Ioan Paul al II-lea, „extraordinara revărsare de afecțiune umană și deferență pentru acest bătrân preot și episcop, care în ultimii ani de viață ajunsese aproape imobilizat, a arătat că influența sa asupra vieții oamenilor de cele mai felurite condiții, a fost mai mare decât al oricărui om al epocii sale”, mărturisește același George Weigel în „Prefața” cărții sale „Martor al speranței”- Biografia Papei Ioan Paul al II-lea (1920-2005) -, Galaxia Gutenberg, 2007.

În 1979 apărea la Paris, în Editura Jean Goujon, cartea lui Jean Chelini, „Noii Papi”, o prezentare a Papilor de la Ioan al XXIII-lea până la Ioan Paul al II-lea, prezentare a Mgr. Roger Etchegaray, Arhiepiscop de Marsilia, Președinte al Conferinței episcopatului francez. La timpul când a fost publicată opera, la un an de la alegerea de Papă, biografia Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea era puțin cunoscută, multe cărți consacrate

lui încă nu apăruseră. De asemenea, nu erau cunoscute nici scrierile Sfântului Părinte, nici pastoralele din perioada când era Episcop de Cracovia, nefiind traduse din poloneză, nici acțiunile

(continuare în pag. 17)

sale. El însuși era socotit al doilea personaj al Bisericii din țara sa. Polonia era o țară socialistă în care informația circula foarte greu, și, în particular, tot ce privea Biserica.

La 58 de ani, Ioan Paul al II-lea era un om puternic, cu o talie viguroasă, de mult timp antrenat, ferm în credință, de o mare rezistență psihică și de o mare suplețe.

Era departe de alura lui Paul al VI-lea, vârstnic și mult schimbat în ultimii ani de viață, de rotunjimea lui Ioan al XXIII-lea și de imaginea atât de blândă a Papei Ioan Paul I, care amintea preotul de țară.

A intrat în problemele Bisericii ca tânăr Episcop, a lucrat în comisiile Conciliului Vatican II, participând la cinci sesiuni al Sinodului. El trăia deja reînnoirea Bisericii din interior. A făcut o parte din studii la Roma, era deci bine introdus în viața romană. Papa Paul al VI-lea îl aprecia în mod deosebit, încât i-a cerut să țină predicile la Exercițiile spirituale de la Vatican în 1976, luând în considerare cunoașterea perfectă a doctrinei credinței și valoarea sa intelectuală.

Deși era perfect familiarizat cu tot ce se include în Biserica Romană, a rămas profund polonez în puterea reacțiilor sale, în demersurile sale intelectuale. Polonez, el venea dintr-o țară creștină unde credința și practicarea ei sunt lucruri firești. Nu-și putea explica ezitățile din conștiința

atâtor credincioși occidentali. Tinerețea și formația sa într-o țară socialistă a avut și efecte pozitive: nu avea nici un complex față de soluțiile socialiste și nici o ambiguitate față de politica comunistă. De aceea, în diferite situații, propunerile aduse de Ioan Paul II se impuneau printr-o evidentă luciditate.

Neavând temperamentul neliniștit al lui Paul al VI-lea, va distinge cu cea mai mare rapiditate și severitate problemele. Va fi mai puțin sensibil la loviturile primite, mai tare în fața atacurilor. Va fi apărătorul drepturilor concrete ale omului. Nu va purta o luptă doar pe planul ideilor, ci în mijlocul vieții cotidiene. Va vorbi lumii despre demnitatea omului ca fiu al lui Dumnezeu. Va prelua de la Paul al VI-lea sensul nou al păcii, dar îl va extinde în lumina stilului și exigențelor sale.

Încă odată în decursul unei luni, Cardinalii se găseau în conclav. Toate ușile Capelei Sixtine erau iarăși bine încuiate, bine controlate. Pe cine vor alege? Privirile se îndreptau spre Mgr. Anastasio Ballestro, om robust, energic, de 65 de ani, Arhiepiscop de Milano, dar nu era Cardinal. E adevărat, în cursul istoriei, mai ales a primului mileniu și în primele secole ale Evului Mediu, se permitea a fi ales Papă chiar și un laic. Astfel, la moartea lui Benedict al VIII-lea, a urmat fratele său, un simplu laic, Papa

(continuare în pag. 18)

Ioan al XIX-lea, un Papă energic și bun. Lui îi datorăm prima Indulgență plenară. Hildebrand, unul dintre marii Pontifi (1073-1085), cunoscutul Papă Grigore al VII-lea, a fost arhidiacon. Dar de la Nicolae al II-lea (1058-1061), Pontiful ales trebuia să fie Episcop, și apoi, treptat, în timp, s-a stabilit a fi Cardinal.

În general, Cardinalii sunt împărțiți în conclav, unii formează partea evlavioșilor, alții partea politică. Adesea se grupează în coaliții politico-naționale, francezii formează grupul Cardinalilor mai liberali, italienii, al celor conservatori. Mai este și tradiția de a alege un Papă italian. Dar acum?! Din 1522, nici un neitalian nu a devenit Papă. Și totuși, în rândul Cardinalilor, împotriva tuturor previziunilor, s-a schițat un interes surprinzător pentru Cardinalul polonez Karol Wojtila, Arhiepiscopul de Cracovia. Surpriza era cât se poate de mare. Cardinalii priveau în urmă: de patru secole și jumătate toți Suveranii Pontifi au fost italieni!!!

Posibila alegere a lui Wojtila ar fi însemnat o mare schimbare în istoria Bisericii, cu repercusiuni la toate nivelele. Care ar fi fost ecoul opiniei mondiale? Care va fi opinia în ceea ce privește deschiderea Bisericii spre lume?

Catolicii și lumea cunoșteau, în general, un singur Cardinal polonez, pe Stefan Wyszinski, Arhiepiscopul de Varșovia și primat al Poloniei.

Fizionomia lui, admirabilul curaj, timp de decenii, față de conducerea comunistă, au trezit admirație și prețuire în toată lumea. Restul episcopatului polonez, numeros și puternic în credință erau în umbră. În urma lui, al doilea personaj al Bisericii poloneze era Karol Wojtila. Mgr. Etchegaray își amintea că l-a cunoscut în câteva pelerinaje ale minerilor polonezi și că i-a lăsat o minunată amintire. Minerii îl aclamau pe Cardinal: „Să trăiască, el este deal nostru!”. Karol Wojtila surădea, răspundea aclamațiilor cu un gest al mâinii. De talie mijlocie, îi venea ca turnată sutana stacojie de cardinal, degaja o impresie de forță și seninătate. În predică s-a adresat minerilor într-un limbaj simplu, dar energic. S-a manifestat puternic împotriva ceremoniilor atee organizate de comuniști. Cerea libertatea duminicii și a sărbătorilor, ameliorarea normelor. Cerea guvernanților reconstruirea bisericilor distruse de război, făcea apel la drepturile omului. Ce bucurie trebuie să fi avut acești oameni, câteva săptămâni mai târziu, când Cardinalul lor a ajuns Papă.

Iată omul pe care Cardinalii l-au ales Papă: energic, puternic, foarte marcat de tomism, de o logică impecabilă, tare în credință, gata de a lupta pentru drepturile omului, o forță neînduplecată împotriva comunismului. (va urma)

(urmare din pag. 15)

crezare de data aceasta cuvintelor sfinte, Simeon a așteptat venirea lui Cristos în lume. Era foarte bătrân și nu putea muri. La patruzeci de zile după naștere, pruncul Isus a fost dus la Templul din Ierusalim de către Fecioara Maria și de către Sfântul Iosif, după obiceiul Legii vechi. Atunci Dreptul Simeon, îndemnat de Sfântul Spirit, a luat pe brațele sale Pruncul și a zis: *„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel”* (Lc. 2,29-32). Tradiția ne spune că Dreptul Simeon a murit la vârsta de 360 de ani.

Cântați Domnului tot pământul!
Să întâmpinăm Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos cu imn de bucurie: îngerii în Ceruri cântă, noi pe pământ cântăm colinde în biserici, pe străzi, la casele bunilor creștini. În case este bradul împodobit sărbătorește ca simbol al perenității omenirii pe acest pământ și un extraordinar exemplu viu al statorniciei și al verticalității: „brazii se frâng, dar nu se îndoie”. Aceasta este metafora statorniciei de care are nevoie fiecare creștin pe calea sa spre mântuire, cale luminată de Nașterea Domnului Isus. Moș Crăciun împarte daruri copiilor, ca simbol al dărnicii lui Cristos; El s-a născut pentru a Se dăruia pe sine pentru iertarea păcatelor noastre.

Și cu veselie lăudați-L, popoare, că S-a preamărit! Dacă îngerii în Ceruri cântă și preamăresc nașterea mântuirii tuturor

popoarelor, și noi cântăm pe pământ, iar magii cu steaua călătoresc aducând o veste bună la tot neamul dimpreună.

Pe bolta cerească apare steaua mântuirii care călăuzește pe magi spre ieslea sărăcicioasă în care S-a născut Isus și, când au văzut Pruncul, Lui I s-au închinat și I-au adus daruri împărătești: aur, tămâie și smirnă.

La Nașterea Mântuitorului nostru participă întregul univers; cerurile îmbrățișează pământul, iar darul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl au împodobit omenirea cu podoaba nestrăciunii: ieri eram robi, azi suntem fii; ieri eram în întuneric, azi suntem în lumină; ieri eram sortiți morții, azi suntem sortiți vieții veșnice; ieri umblam pe căi necunoscute, azi umblăm pe calea cea adevărată, Isus Cristos. Nașterea, Patimile. Răstignirea, Moartea și Învierea lui Isus, și prin El viața veșnică, le-am primit în dar fără nici o plată.

Acum se împlinesc proorociile: vechea Lege face loc Legii noi. Acum începe Evanghelia Mântuirii. Unde s-a sfârșit călătoria Mariei, de acolo începe Calea Veșniciei. Acum se întâlnește Întâiul Adam cu Noul Adam, Isus Cristos. Strămoașa noastră Eva, acum s-a văzut cu Maica Vieții, Preacurata Fecioară. Acum începe zădărnicia puterii diavolului și a vicleniei șarpelui. Acum se zdruncină temeliile păcatului. Acum începe îmblânzirea tiraniei morții. Acum răsare Soarele Dreptății și Lumina Lumii. Acum începe împăcarea omenirii cu Dumnezeu, prin Isus Cristos, Fiul Omului.

Ioan MĂGERUȘAN

Anul Credinței

11 octombrie 2012 - 24 noiembrie 2013

Prin Scrisoarea apostolică „**Porta fidei**”, Papa Benedict al XVI-lea anunță „**Anul Credinței**” - 11 octombrie 2012 - 24 noiembrie 2013 -, la aniversarea a cinzeci de ani de la deschiderea Conciliului Vatican II, și se va termina la solemnitatea Domnului nostru Isus Cristos, Regele Universului, la 24 noiembrie.

În Scrisoarea apostolică, Papa explică motivul pentru care a luat această decizie: „*Am considerat că a iniția Anul Credinței, în coincidență cu aniversarea a cinzeci de ani de la deschiderea Conciliului Vatican II, poate să fie o ocazie propice pentru a înțelege că textele lăsate ca moștenire de părinții conciliari, conform cuvintelor Fericitului Papă Ioan Paul al II-lea, nu își pierd valoarea și nici vigoarea lor*”. Și continuă: **Anul Credinței** „*este o invitație la o autentică și reînnoită convertire la Domnul, unic Mântuitor al lumii*”.

Papa ne îndeamnă să intensificăm reflecția despre credință în acest timp, în care lumea se înstrăinează de Dumnezeu, și să avem curajul să o mărturisim. O mărturisește Biserica în catedralele și bisericile de pe întregul pământ. Iar creștinii, din iubire și fidelitate față de Cristos și Biserica Sa, suntem chemați în acest An la un apostolat mai intens: în familii, pentru ca generațiile tinere să-L cunoască pe Dumnezeu, la cei din apropierea noastră, la lume, pentru ca ea să-și schimbe, felul de a vedea, a gândi, a simți și a trăi, mentalitatea stăpânită doar de tot ce este material, pentru a vedea și înțelege viața în lumina lui Dumnezeu.

Pentru a face din acest **An al Credinței** un an în care Impărăția lui Dumnezeu să fie mai cunoscută și întruchiparea ei adevărată, să ne încredințăm ajutorului Preacuratei, model de credință și fidelitate.

Fie ca în **Anul Credinței** să-L primim pe Isus Cristos în sufletele noastre, „să se servească de noi, să gândească în noi”, să trăiască în noi prin credință.

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Redactori: Pr. Ioan ERDELI

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)